

Αναδημοσίευση από το περιοδικό «ΦΛΑΣ» ημερ. 4-17 Δεκεμβρίου 82 Τεύχος 91

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γράφει η ΕΥΗ ΣΩΖΟΥ

Όταν έπιασα την πέννα, να γράψω αυτό το κομμάτι, το πρώτο πράγμα που πέρασε αστραπιαία απ' το μυαλό μου, δεν ήταν ούτε το χωριό στην γενική του όψη, ούτε καμιά άλλη φυσική χάρη του χωριού. Αντίθετα, αυτό που έντονα θυμήθηκα, ήταν μερικές εμπειρίες μου και συναισθήματα που μου δημιουργήθηκαν κατά τις διάφορες ζωντανές επαφές μου με το χωριό, όταν παιδί ακόμα τότε, το επισκεπτόμουν συχνά, σχεδόν κάθε Σαββατοκυριακό αφού μια βαθιά οικογενειακή ρίζα μου, κρατάει από 'κει.

Και οι εμπειρίες αυτές, τώρα που το σκέφτομαι, όλες μαζί ένα ωραιότατο μωσαϊκό, τόσο καλά συνταιρισμένο, που κομμάτι-κομμάτι του μου ξαναθυμίζει μαζί με τη παιδική ηλικία μου βήμα προς βήμα και πέτρα με πέτρα τη ποθητή γη της Κυθρέας.

Παίρναμε λοιπόν, όπως πολλοί άλλωστε, τον μακρύ εκείνο δρόμο με τους ευκαλύπτους δεξιά και αριστερά που οδηγούσε στη Κυθρέα.

Λες και κινούνταν αυτοί παρά εμείς, φεύγαν μπρος απ' τα μάτια μου σαν αστραπές. Και φαινόταν αυτή η δεινροστοχία σχεδόν ατελείωτη καθώς τα λεπτά περνούσαν και δεν έλεγε να τελειώσει.

Πολλές φορές βράδυ, μου φαινότουσαν άγριες και ασχημομούρες πανύψηλες μάγισσες, που ξεφύτρωναν μπροστά μας άγριες και εκδικητικές.

Τότε κάποιο φως αυτοκινήτου που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, φαινόταν να πλησιάζει απειλητικό, εχθρικό. Και κρυβόμουν ολόκληρη κάτω απ' το φαρδύ κάθισμα του αυτοκινήτου, ζητώντας την παιδική εκείνη ασφάλεια.

Αυτό που θυμάμαι έντονα, είναι η είσοδος μας στο χωριό.

Οι πρώτες ελιές δεξιά και αριστερά, ξεπρόβαλλαν χρυσοπράσινες και βαρυφορτωμένες καρπό. Δεν ξέρω γιατί, αλλά κάθε φορά, ένιω-

θα πως μια περίεργη γαλήνη επικρατούσε τριγύρω. Όλο αυτό το χρυσοπράσινο καλοσώρισμα, αυτή η δροσιά που ξεφυσούσε μέσα απ' το βάθος των φρεσκοποτισμένων χωραφιών, το πλούσιο χόρτο και τα αναρίθμητα πολύχρωμα αγριολούλουδα με μάγευαν. Ένιωθα πανέτοιμη να τρέξω, να παίξω και να μαζέψω αγκάλες χόρτου, πράγμα που το έκανα ευχαρίστως, κάθε φορά που πηγαίναμε για μάζεμα των ελιών.

Και το χωριό, πρόβαλλε πίσω απ' τα πρώτα αυτά χωράφια... ολόδροσο. Πανέμορφο!

Ναι, αυτή είναι η λέξη που του ταιριάζει πιο καλά. Ολόδροσο! Και πανέμορφο!

Χιλιάδες μυρωδιές σε κάθε «καντούνι», αδιάκοπο νερό σε κάθε αυλάκι. Όμορφοι δρόμοι, ασφαλτοστρωμένοι.

Όμορφα γραφικά σπιτάκια, ψηλά μπαλκόνια, το σεράγιο, ο Σύλλογος...

Όλα έρχονται ένα-ένα στη θύμηση μου, καθώς ξαναδιαβαίνω νοερά τα καντούνια της και ξαναμυρίζω τα γιασεμιά και τους λεμονανθούς που πέφτανε και γέμιζαν τους δρόμους. Είτε πρωί, είτε μεσημέρι, είτε βαθύ απόγευμα, δεν είχε σημασία. Η Κυθρέα ήταν πάντα όμορφη και ποθητή.

Ξυπνούσε με την ανατολή, ζούσε το μεσημέρι και το βαθύ πορτοκαλί απόγευμα, την εύρισκε να ξεκουράζεται μές' τις αυλές της και τα φρεσκοραντισμένα καντούνια της.

Και το βράδυ... γλεντούσε. Γλεντούσε απλά, ταπεινά, αθόρυβα.

Και το βράδυ... γλεντούσε. Γλεντούσε απλά, ταπεινά, αθόρυβα.

Λάμπουν ακόμα στα μάτια μου οι ακτίνες που βούλιαζαν στα βαθιά νερά που πλημμύριζαν τον παλιό μύθο.

Λάμπουν οι θερμές ακτίνες του μεσημεριού στα φύλλα των δέντρων.